

Forskningscentrene danner andre baser for Fællesskabet: I Geel, Mol, Linkenheim (ved Karlsruhe), Ispra (ved Varese) og Petten arbejder videnskabsmænd og embedsmænd.

Disse institutioner blev oprettet efter Euratom-aftalen, og det oprindelige formål var videre udvikling af kernekraftforskningen.

Overalt bor Europa tilleje. Fællesskabet må ikke erhverve sig fast ejendom. Kontorlokalerne blev ikke bygget efter Fællesskabets direktiver eller indrettet efter dets organers indre funktionsbehov. Det forbydes af provisoriets regler.

En demokrat må sørge over, at Parlamentet ikke kan klare sin opgave på tilfredsstillende måde. Hvis Parlamentet kalder, kan en minister eller en kommissær ikke bare skynde sig over gaden til plenarsalen, sådan som man gør i alle hovedstæder. En effektiv kontrol med magten forudsætter, at den kontrollerende og den udøvende myndighed befinder sig på samme sted. Parlamentarikerne må have kontakt med administrationen, må have personlige bekendte blandt de udøvende – ja, selv cocktails, hvor de hører rygter, kan være nyttige. Hvordan skulle de ellers kunne stille dybtborende spørgsmål og holde øje med mændene ved magtens rorpind? Parlamentet i Strasbourg er 400 km væk fra rorpinden.«

På samme linie ligger endog EF-propagandabladet »Europæisk Samling«. I nr. 3 for 1978 skriver således cand. polit. Christian Barnholdt:

»Selv den varmeste tilhænger af EF må se i øjnene, at det bestemt ikke er alle forhold i EF, der bliver ordnet på den mest hensigtsmæssige måde. Et af disse fejlgreb er det kolossale spild af tid og penge, som foregår, fordi Europa-Parlamentet har ikke mindre end tre faste tilholdssteder: Luxembourg og Strasbourg, hvor Parlamentets møder skiftevis afholdes, og Bruxelles, hvor Parlamentsudvalgenes møder afholdes.

Resultatet af denne opsplittning er, at både medlemmerne og de ansatte spilder umådelige mængder af tid og penge på at rejse frem og tilbage, oftest med elendige fly- og togforbindelser. I Financial Times d. 14. feb. 1978 skønnes spildet at være ca. 35 mio. kr. ud af et samlet budget på ca. 100 mio. kr. Ud over dette spild har opsplittningen naturligvis også en negativ virkning på den »samarbejdelsesfølelse«, der kræves, for at Parlamentet kan blive en arbejdsplads, hvor medlemmer og

stab føler sig hjemme.

Opsplittningen er resultatet af den sædvanlige give-and-tage forhandling.

Blandt de nuværende medlemmer er der stærke røster for at flytte hele molevitten til Bruxelles i forbindelse med det direkte valg.«

Romtraktatens artikel 216 muliggør, at medlemsregeringerne ved særskilt aftale fastlægger EF-institutionernes hjemsteder. Den danske regering må mobilisere offentlighedens støtte til, at dette sker.

Når nærværende forslag imidlertid alene taler om Europa-Parlamentet – og ikke medtager de mange andre EF-organer, som burde flyttes til Bruxelles – skyldes det, at det alene er Parlamentet, der nomaderer, og at flytning af Parlamentets mødevirksomhed vil kunne ske uden ændringer i fusionstraktaten. Det er nok, at Parlamentet selv vedtager det, men de forløbne års erfaringer viser, at sådan vedtagelse næppe fremkommer, medmindre der puffes nok så kraftigt på udefra.

Så sent som i spørgetiden den 14. september 1977 og i erklæring af 13. februar 1978 har Parlamentsformanden meget kraftigt understreget, at man vil fortsætte med den nuværende opdeling, også efter at medlemstallet i juni 1979 vokser fra 198 til 410.

Udenrigsministeriet har den 13. juni 1978 oplyst følgende om denne galskabslinie:

»I Strasbourg lejer Parlamentet Europarådets bygninger med en parlamentssal med 304 pladser, 14 mødesale og 650 kontorer. I forståelse med de franske myndigheder og Europarådet forbereder en forøgelse af pladserne i salen samt leje af yderligere 100 kontorer.

I Luxembourg råder Parlamentet i dag over en parlamentssal med 200 pladser, 7 mødesale samt 1.100 kontorer.

Den luxembourgske regering har projekteret en kontorbygning med 400 kontorer og en tilhørende parlamentssal med 600 pladser, som vil blive tilbudt Parlamentet på lejevilkår i 20 år.

I Bruxelles råder Parlamentet over 3 mødesale og 120 kontorer. Parlamentet vil have behov for yderligere 7 mødesale og 2-300 kontorer.«

Fremskridtpartiet har med glæde bemærket sig, at det eneste parti, som alene kan skabe folketingsflertal sammen med fremskridtpartiet, tilsyneladende er enigt med os i denne sag, jfr. Folketings-tidende 1977-78, spalte 4394 og 4468 f.